

Judecătorul în funcție N.P. relatează despre un eveniment cutremurător și în același timp pedagogic, care i s-a întâmplat în mod excepțional. Un prieten de-al lui, mort de curând într-un accident de mașină, l-a înștiințat despre ceea ce i se întâmplase. I-a apărut în casă ca într-un vis și i-a zis: „Nicule, am venit ca să știi ce mi s-a întâmplat! Conduceam mașina și «m-am izbit», m-am lovit la cap, am căzut în comă și am murit. După aceea am trecut printr-un tribunal nemilos (vămile văzduhului), unde am depus mărturie cu lux de amănunte! Nici dușmanii mei să nu aibă parte de așa ceva! Dar în ultimul moment am fost declarat nevinovat și acum sunt foarte bine! Îți cer o favoare: am lăsat testamentul meu la notarul X, cu numărul... telefon... Și, deoarece soția mea nu știe aceste lucruri, te rog s-o ajuți!” Și mortul a dispărut. Judecătorul a rămas șocat. Oare ce a fost ceea ce a văzut? Vis? Închipuire? Realitate?

A telefonat acasă la prietenul său și i-a răspuns soția lui:

– Ce mai face prietenul meu, A.? a întrebat judecătorul.

– N-ai aflat? A murit! i-a răspuns ea.

– Dar cum s-a întâmplat?

– Accident de circulație! S-a lovit la cap, a căzut în comă și a murit.

– Ce-aș putea să fac pentru dumneavoastră?

– Nu știu să fi lăsat vreun testament, și de aceea nu știu ce să fac.

– Trebuie să vă spun că bărbatul dumneavoastră mi-a apărut în vis și mi-a zis așa și așa.

S-au dus împreună la notar și, într-adevăr, testamentul se găsea pe biroul lui, cu numărul de înregistrare pe care i l-a menționat mortul.

Judecătorul a înțeles că lucrul înfricoșător pe care îl văzuse nu era nici vis, nici închipuire, ci pură realitate. Și a tras concluzia că există două lumi: cea pe care o vedem acum și cea pe care o vom vedea când vom muri. Astfel, deși până atunci fusese indiferent din punct de vedere religios, în urma acestui eveniment s-a întors cu o sută optzeci de grade. „Să nu-mi spună cineva că viața se încheie cu moartea, căci am «dovezi»!”, spunea el.

PARTEA ÎNTÂI

1.

„Creierașul” nostru

Viața de după moarte este ceva ce nu poate fi văzut, auzit sau pipăit, ci constituie o realitate nevăzută. De aceea, unii o resping sau ezită s-o accepte. Fac însă o mare greșală, care constă în faptul că-și pun încrederea în „creierașul” lor.

Prin urmare, trebuie avut în vedere ca acesta („creierașul”) să nu fie autoritar. Câte lucruri nu știm, de câte ori nu ne înșelăm, câte gafe nu facem? Dacă creierul nostru – îndrumătorul nostru – ne-ar fi învățat corect, am fi pățit toate acestea?

Mintea noastră, oricât de „puternică” ar fi, nu poate să le știe pe toate. Există lucruri și evenimente care-i scapă cu desăvârșire și la care nici nu visează, deși ele pot să se întâmple sub nasul nostru.¹

¹ Și, când aceste evenimente ajung la urechile noastre, fie le considerăm roade ale propriei

„Creierașul” nostru însă nu numai că este „mic” (și vrednic de luat în râs), ci și „manipulat” de prejudecățile, de patimile, de stilul nostru de viață în general. De câte ori ne aflăm în neputința de a cugeta în mod liber?

De exemplu, dacă suntem gurmanzi și iubitori de mâncăruri bune, pledăm pentru mâncarea multă și bună. Dacă suntem însă simpli la mâncare, atunci susținem mâncarea frugală. Dacă din frugali devenim gurmanzi, atunci „schimbăm linia”.

Nu-i de ajuns faptul că mintea noastră are posibilități limitate, ci intervine și egoismul nostru nebun, care, orice-am gândi, ne face dinainte să considerăm acel lucru ca fiind absolut corect, „inspirat de Dumnezeu” (nu-l scoatem din creierul nostru nici cu macaraua), și ceva asemănător se observă chiar și la copiii mici. „Boala egoismului este primul simptom al nebuniei. Din cauza faptului că omul

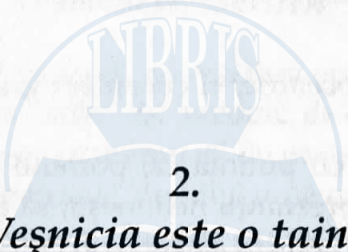
închipuiri și le respingem, fie trecem în extrema cealaltă, punând credința înaintea minții noastre, și le acceptăm. Și dacă credința noastră se manifestă în fapte și evenimente legate de viața de zi cu zi, cu atât mai mult este ea prezentă în lucrurile care depășesc cotidianul și țin de transcendent. Aici este neapărat necesară credința.

este egocentric, el consideră greșeala adevăr.”¹

Este cu puțință ca, pornind de la aceste prezumții nebunești, să facem în viața noastră alegeri corecte, și mai ales în ceea ce privește problemele serioase? Adică, să vedem unde se ascunde adevărul și unde se găsește înșelăciunea? Să descoperim dacă după moarte există ceva, în mod special Înfricoșătoarea Judecată?

Amintiți-vă de un singur lucru: „Orb pe orb îl duce în groapă!” (proverbul se potrivește dacă considerăm vrednice de luat în seamă „descoperirile”).

¹ Michel Foucault, *Blinds of Madness*, Ed. Eridanus, p. 29.

2.
Veșnicia este o taină!

Veșnicia este o realitate care nu are capăt, care nu se sfârșește niciodată. În orice caz, este ceva foarte înfricoșător. Oare am sesizat-o? (Și cu ce rațiune?) Și ce să sesizăm? Insondabilul?

Prin firea ei, este cu neputință ca mintea noastră să cuprindă nemărginirea veșniciei. Aceasta depășește limitele ei. Nu poate să înțeleagă bine nici măcar taina albinei, și va înțelege taina vieții de după moarte? Nu poate să cuprindă ceea ce avem în fața ochilor, ceea ce pipăim, ceea ce cade sub percepția simțurilor, și va înțelege viața de după moarte, care nu cade sub percepția simțurilor și pe care nu o pipăim?

Chiar dacă rațiunea noastră ar fi „atotputernică”, tot i-ar fi cu neputință să cuprindă veșnicia. Pentru că, tre-cătoare fiind, pune în mod instinctiv un final veșniciei. Însă veșnicia nu are

sfârșit, altfel n-ar fi veșnicie.¹ Prin urmare, cum a apărut în istoria noastră acest secol suprarățional? Întrebarea devine chiar mai dificilă, dacă avem în vedere faptul că credința în veșnicie a existat în umanitate cu mii de ani înaintea lui Hristos, atunci când mințile omenești erau cu desăvârșire neșlefuite! Mai mult, strămoșii noștri credeau că, murind, omul se mută în altă lume, nemuritoare. De aceea, îl puneau într-un sicriu care semăna cu o barcă, semn că plutea spre nemurire.²

Cum de aveau înaintașii credința că mortul lor – care peste puțin timp devenea cenușă – trece în eternitate? Și de ce nu spuneau că mortul lor trăiește după moarte puțin ani, zece-do-uăzeci, chiar o sută de ani, ci veșnic?

Dar și animalul, când moare, se descompune și devine pulbere. De ce

¹ Gândiți-vă ce înseamnă să cuprindem veșnicia Înfricoșătoarei Judecăți! Am rezista? Sau ne-am cufunda fulgerător în neagra deznădejde? Faptul că nu putem să percepem sălbăticia, tragismul ei la dimensiunile reale este lucrarea Proniei dumnezeiești. Pur și simplu o înțelegem până la punctul în care rezistăm (datorită Proniei dumnezeiești), încât să putem lupta pentru mântuirea noastră.

² E.O. James, *The Origins of Religion*, Londra, pp. 68-87.

nu afirmau că și animalul care moare trece în eternitate, ci se refereau doar la om? De ce?

Cum se sprijineau și credeau în lucruri de neînțeles pentru cugetul uman? De unde le-au auzit? De la om? Dar nemurirea are o conotație care depășește cugetarea omenească. Deci prin firea lucrurilor le-au auzit, de la o anumită Ființă, Care este dincolo și deasupra omului. Și cine este Această Ființă? Cine Altul decât nemuritorul Dumnezeu?!

Pătimirea Protopărinților

Cercetătorul H. Feldman, după studii îndelungate, a ajuns la concluzia că tradiția comună a popoarelor primitive referitoare la aspectul începuturilor omenirii este că „primii oameni de pe pământ au viețuit foarte frumos, fără boli, fără moarte; au săvârșit însă un rău și de atunci viața lor s-a stricat”¹. Rezultatul cercetărilor lui amintește despre istoria Protopărinților, care este menționată în Biblie.

Este cunoscut faptul că istoria omenirii a început în vechea Meso-

¹ Arhim. Ioil Giannakopoulos, *Vechiul Testament*, vol. 1, p. 429.

potamie, pentru că exact acolo Dumnezeu „i-a sădit pe primii locuitori ai pământului, cu scopul să viețuiască veșnic, nemuritori, în Raiul minunat. În orice caz, Protopărinții aveau cunoștință despre viața nemuritoare și veșnică. Ei au păcătuit însă și au fost alungați din Rai, pierzând și marele dar al nemuririi, primit de la Dumnezeu (mare pierdere, mare nenorocire!). Și, ca oameni care au suferit, n-au uitat pătimirea lor. Au istorisit-o copiilor, aceștia urmașilor lor, și așa mai departe. Oricum, ideea veșniciei a pătruns în istorie de la începutul ei (de aceea exista deja la popoarele primitive, devenind astfel o tradiție a acestora, după spusele lui H. Feldman). Concluzia pe care o tragem este că nemurirea nu este născocirea omului, ci darul lui Dumnezeu făcut făpturii Lui, omul¹.

¹ Nemurirea este credința și a altor religii. Dar unde au găsit-o? Au „furat-o” de la Dumnezeul creștinilor și au pervertit-o fie în metempsihoză, fie în nirvana, fie într-un munte de pilaș cu fecioare tinere în viața de dincolo!...